

Liefdeslabyrint

Johan Heirman

Laat er vooral geen misverstand over bestaan: ik hou van wild, zo moet het grootste deel van mijn tuin zijn. Extreem snoeien om planten te herleiden tot louter architectuur is mijn ding niet. Maar als ik tijd, ruimte en middelen ervoor bezat legde ik wel een labyrint aan. Dat zou in principe ook zonder snoeien kunnen, als een grazig pad met muren van vrijwel ongesnoeide manshoge buxus, bramen, wijnbes, frambozen en egelantier, maar dan heb je wel érg veel ruimte en tijd nodig. Zoals het er nu voor staat stel ik me graag tevreden met een hint van enkele symbolische struiken, maar dat belet me niet om te dromen van een echt labyrint. Eentje met niet al te strak op ooghoogte gesnoeide buxus zou wel het mooiste zijn, maar dat krijg ik in de mij nog resterende jaren niet meer voor elkaar. Het zal dus een compromis met heggen van haagbeuk moeten worden.

Aan de enige toegang zou er een mooi poortje komen. In een echt labyrint is er maar één pad dat van A naar B gaat. Maar omdat ik een liefdeslabyrint voor ogen heb – in

de liefde verloopt een en ander ook niet altijd rechtlijnig – kunnen er, net als in het echte leven, ook best wel wat misleidende, doodlopende paadjes zijn. Men zegt dat het dan geen labyrint meer is, maar een doolhof. Mij best, het zijn maar woordconventies. Een doolhof is kinderspel. Even griezelen, de paniek voelen dat je de uitgang niet meer vindt, wel wetend dat het een veilig spel is. In een labyrint kun je

Het taxuslabyrint van Hever Castle, Kent, in de regen...
(Foto: Johan Heirman)

niet verdwalen, het is een ritueel meditatiepad. Dat er enkele doodlopende paadjes zouden zijn doet daar niets aan af.

Niet alles is rozengeur en maneschijn in de liefde. Daaraan herinneren je de doornige struiken langs het pad. Maar als je weet dat er ook kinderen door het labyrint kunnen gaan rennen, als ware het een doolhof, dan weet je dat je die gemene doornstruiken en wilde rozen niet op plekken moet zetten waar ze een kinderoogje kunnen kosten. Er kunnen verder ook zoete vruchtjes zijn, frambozen, bramen en wijnbes, maar het is niet de bedoeling je te laten verleiden om je daar al te lang door te laten ophouden. Want het pad leidt tenslotte naar een centraal gelegen prieel. De geluiden van buiten worden hier gedempt door het gezang van vogels en het klateren van een fonteintje. Daar, door de heggen volkomen van het omringende landschap afgesloten is er een zodenbank of een takkensofa, omringd met welriekende rozen. Wat had u gedacht van Maidens Blush, Petite Lisette, The Dark Lady en Félicité Perpétue? Als het goed is om er te mediteren is het ook geschikt om te minnekozen.